

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

UZNESENIE

Ústavného súdu Slovenskej republiky

II. ÚS 499/2016-10

Ústavný súd Slovenskej republiky na neverejnom zasadnutí 15. júna 2016 v senáte zloženom z predsedu Lajosa Mészárosa, zo sudkyne Ľudmily Gajdošíkovej a zo sudcu Ladislava Orosza (sudca spravodajca) predbežne prerokoval sťažnosť [REDACTED], [REDACTED] vo veci namietaného porušenia jeho základných práv podľa čl. 17, čl. 46 ods. 1 a čl. 48 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky a práv podľa čl. 5 ods. 1, čl. 6 ods. 1 a 3 písm. d), čl. 13 a čl. 17 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd rozsudkom Okresného súdu Vranov nad Topľou sp. zn. 12 T 2/2014 z 23. apríla 2014, uznesením Krajského súdu v Prešove sp. zn. 5 To 24/2014 z 2. júla 2014 a uznesením Najvyššieho súdu Slovenskej republiky sp. zn. 2 Tdo 69/2015 z 27. októbra 2015 a takto

r o z h o d o l :

Sťažnosť [REDACTED] o d m i e t a .

O d ô v o d n e n i e :

I.

Ústavnému súdu Slovenskej republiky (ďalej len „ústavný súd“) bolo 29. decembra 2015 doručené podanie [REDACTED], [REDACTED], [REDACTED]

██████████ (ďalej len „sťažovateľ“), označené ako „Sťažnosť § 49 zákona č. 38/1993 Z. z...“, ktoré ústavný súd podľa obsahu kvalifikoval ako sťažnosť podľa čl. 127 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“), vo veci namietaného porušenia základných práv podľa čl. 17, čl. 46 ods. 1 a čl. 48 ods. 2 ústavy a práv podľa čl. 5 ods. 1, čl. 6 ods. 1 a 3 písm. d), čl. 13 a čl. 17 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd (ďalej len „dohovor“) rozsudkom Okresného súdu Vranov nad Topľou (ďalej len „okresný súd“) sp. zn. 12 T 2/2014 z 23. apríla 2014 (ďalej aj „napadnutý rozsudok okresného súdu“), uznesením Krajského súdu v Prešove (ďalej len „krajský súd“) sp. zn. 5 To 24/2014 z 2. júla 2014 (ďalej aj „napadnuté uznesenie krajského súdu“) a uznesením Najvyššieho súdu Slovenskej republiky (ďalej len „najvyšší súd“) sp. zn. 2 Tdo 69/2015 z 27. októbra 2015 (ďalej aj „napadnuté uznesenie najvyššieho súdu“).

Zo sťažnosti a z jej príloh vyplýva, že sťažovateľ bol rozsudkom okresného súdu sp. zn. 12 T 2/2014 z 23. apríla 2014 uznaný za vinného zo spáchania zločinu týrania blízkej a zverenej osoby podľa § 208 ods. 1 písm. a) a ods. 2 písm. d) Trestného zákona s poukazom na § 138 písm. b) Trestného zákona, za čo mu bol uložený trest odňatia slobody v trvaní sedem rokov, ako aj ochranné protialkoholické liečenie ústavnou formou, a taktiež bol zaviazaný na náhradu škody.

Proti napadnutému rozsudku okresného súdu podal sťažovateľ odvolanie, ktoré bolo uznesením krajského súdu sp. zn. 5 To 24/2014 z 2. júla 2014 ako nedôvodné zamietnuté. Uznesenie krajského súdu napadol sťažovateľ dovolaním z dôvodov podľa § 371 ods. 1 písm. c), g) a i) Trestného poriadku. Najvyšší súd o dovolaní sťažovateľa rozhodol uznesením sp. zn. 2 Tdo 69/2015 z 27. októbra 2015 tak, že ho podľa § 382 písm. c) Trestného poriadku odmietol.

V napadnutom uznesení najvyššieho súdu sa okrem iného uvádza:

„... Vo svojom dovolaní obvinený uviedol, že svedkovia, ktorí vypovedali v jeho neprospech, vypovedali účelovo, aspoň pokiaľ ide o výpoveď poškodenej ██████████ ██████████, sestry obvineného, ktorá mala v neprospech obvineného vypovedať pod nátlakom švagra obvineného, ktorý obvinenému už niekoľkokrát v minulosti oznámil, že

skončí v base. Vzhľadom na účelovosť výpovede poškodenej sa obvinený domnieva, že rozhodnutie vychádzalo z takto nesprávne zisteného skutkového stavu.

... Dovolanie je mimoriadny opravný prostriedok proti právoplatným rozhodnutiam súdu, ktorým sa má zabezpečiť náprava procesných a hmotnoprávných chýb taxatívne uvedených ako dovolacie dôvody v ustanovení § 371 ods. 1 písm. a) až písm. n) Tr. por. Mimoriadny opravný prostriedok – dovolanie – neslúži k revízii skutkových zistení urobených súdmi prvého a druhého stupňa.

Vzhľadom na vyššie uvedené je zrejmé, že obvinený svojimi námietkami vo vzťahu k výpovedi poškodenej [REDAKOVANÉ], ktorú označil za účelovú, nenaplnil dovolací dôvod uvedený v ustanovení § 371 ods. 1 písm. i) Tr. pot. Poukazom na hodnotenie vykonaných dôkazov sa obvinený snaží dosiahnuť zmenu správnosti a úplnosti zisteného skutku, avšak dovolací súd správnosť a úplnosť zisteného skutku nemôže skúmať ani meniť.

Vo vzťahu k subsumpcii spáchaného skutku, zločinu týrania blízkej osoby a zverenej osoby obvineným, Najvyšší súd Slovenskej republiky konštatuje, že konanie obvineného, resp. skutok, pre ktorý je obvinený stíhaný, naplnil znaky predmetného zločinu týrania blízkej a zverenej osoby podľa § 208 ods. 1 písm. a), ods. 2 písm. d) Tr. zák. s poukazom na § 138 písm. b) Tr. zák. a teda, že predmetný skutok bol správne podradený pod príslušnú skutkovú podstatu trestného činu upravenú v Trestnom zákone.

Pokiaľ ide o dovolacie dôvody uplatnené obvineným podľa ustanovení § 371 ods. 1 písm. c) a g) Tr. por., Najvyšší súd Slovenskej republiky uvádza, že v zmysle § 371 ods. 4 Tr. por., predmetné dovolacie dôvody možno použiť, len ak tieto okolnosti boli tomu, kto podáva dovolanie, teda obvinenému, známe už v pôvodnom konaní a namietal ich najneskôr v konaní pred odvolacím súdom.

Okolnosť, že obvinenému v prípravnom konaní a ani v konaní pred súdom nemala byť umožnená účasť pri výsluchu svedkov, bola obvinenému známa už v konaní pred prvostupňovým súdom, obvinený však túto okolnosť ani pred prvostupňovým súdom ani pred súdom odvolacím nenamietal.

Nakoľko obvinený zákonnú podmienku uplatnenia dovolacích dôvodov v zmysle § 371 ods. 4 Tr. por. splnenú nemal, Najvyšší súd Slovenskej republiky dovolacie dôvody obvineného uvedené v zmysle § 371 ods. 1 písm. c) a g) Tr. por. neskúmal.“

Sťažovateľ v sťažnosti okrem iného uvádza:

„Sťažnosť podávam formálne, pre zachovanie lehoty, akonáhle mi súd ustanoví advokáta, ten spíše a podá kvalifikovaný návrh podľa čl. 127 Ústavy SR. V krátkosti však uvediem dôvody mojej sťažnosti, ktoré preukazujú porušenia základných práv, tak ako uvádzam. Predovšetkým mi nebol umožnený postup podľa § 213 ods. 1 TP a to ani na súde, čím bolo zásadným spôsobom porušené právo na obhajobu, teda i dôvod pre dovolanie § 371 ods. 1 písm. c TP... I keď som sa tohto postupu domáhal aj na okresnom súde, ani Najvyšší súd SR neakceptoval toto právo § 371 ods. 1 písm. c TP, teda ani právo na účinný opravný prostriedok čl. 13 Dohovoru. Vzhľadom k ustálenej praxi NS SR, je otázkou, či sa nejedná o zneužitie práv čl. 17 Dohovoru... Tvrdenie NS SR v odôvodnení uznesenia, že toto som neuplatnil na súde prvého a druhého stupňa, není pravdivé a za ďalšie, tuto povinnosť ma súd § 238 ods. 1 TP, ktorý toto procesné právo ignoroval...“

Sťažovateľ v sťažnosti cituje z rozhodnutia Krajského súdu v Žiline sp. zn. 1 Tpo 1/2014 zo 14. januára 2014, v ktorom má byť uvedené, že *„ak v počiatočnom štádiu konania vyšetrovateľ neumožnil obvinenému účasť pri výsluchu svedka postup podľa § 213 ods. 1 TP, v ďalšom štádiu konania takýto postup už nemôže byť akceptovaný a rozhodujúce usvedčujúce dôkazy je potrebné vykonať s plným rešpektovaním práva na obhajobu tak, aby dôvodnosť ďalšieho pretrvávania pozbavenia osobnej slobody obvineného bola podložená relevantnými a procesne spôsobilými prostriedkami“*.

V ďalšej časti sťažovateľ poukazuje na skutočnosť, že obhajca, ktorý mu bol ustanovený na jeho zastupovanie v dovolacom konaní, mu do dnešného dňa nedoručil ani dovolanie, ktoré v jeho mene podal. Sťažovateľ uvádza, že podal okresnému súdu návrh na *„oslobodenie obhajcu § 43 ods. 1 TP zo dňa 30. 7. 2015“*, o ktorom nebolo dosiaľ rozhodnuté, a z tohto dôvodu podal predsedovi okresného súdu aj sťažnosť na prieťahy v konaní.

Súčasťou príloh sťažnosti je aj čestné vyhlásenie, ktoré podľa sťažovateľa podpísala jeho matka, v ktorom uvádza, že proti synovi vypovedala účelovo nepravdivo, čo ľutuje.

Súčasťou sťažnosti je aj žiadosť sťažovateľa o ustanovenie právneho zástupcu z radov advokátov.

Vzhľadom na skutočnosti uvedené v sťažnosti sťažovateľ žiada, aby ústavný súd sťažnosti vyhovel a prikázal okresnému súdu obnoviť stav „*mojej osobnej slobody, pred porušením tohto základného práva a to prepustením na slobodu*“. Sťažovateľ sa taktiež domáha priznania finančného zadosťučinenia v sume 100 000 €, resp. 836-krát 100 000 € „*z dôvodu arogancie a ignoranstva slovenskej justície*“.

II.

Podľa čl. 127 ods. 1 ústavy ústavný súd rozhoduje o sťažnostiach fyzických osôb alebo právnických osôb, ak namietajú porušenie svojich základných práv alebo slobôd, alebo ľudských práv a základných slobôd vyplývajúcich z medzinárodnej zmluvy, ktorú Slovenská republika ratifikovala a bola vyhlásená spôsobom ustanoveným zákonom, ak o ochrane týchto práv a slobôd nerozhoduje iný súd.

Ústavný súd návrh na začatie konania predbežne prerokuje podľa § 25 ods. 1 zákona Národnej rady Slovenskej republiky č. 38/1993 Z. z. o organizácii Ústavného súdu Slovenskej republiky, o konaní pred ním a o postavení jeho sudcov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o ústavnom súde“) na neverejnom zasadnutí bez prítomnosti navrhovateľa a zisťuje, či nie sú dôvody na odmietnutie návrhu podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde.

Podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde môže ústavný súd na predbežnom prerokovaní odmietnuť uznesením bez ústneho pojednávania návrhy, na ktorých prerokovanie nemá právomoc, návrhy, ktoré nemajú náležitosti predpísané zákonom, neprípustné návrhy alebo návrhy podané niekým zjavne neoprávneným, ako aj návrhy podané oneskorene. Ústavný súd môže odmietnuť aj návrh, ktorý je zjavne neopodstatnený. Ak ústavný súd navrhovateľa na také nedostatky upozornil, uznesenie sa nemusí odôvodniť.

Sťažovateľ namietá porušenie svojich základných práv podľa čl. 17, čl. 46 ods. 1 a čl. 48 ods. 2 ústavy a práv podľa čl. 5 ods. 1, čl. 6 ods. 1 a 3 písm. d), čl. 13 a čl. 17

dohovoru napadnutým rozsudkom okresného súdu a napadnutými uzneseniami krajského súdu a najvyššieho súdu ako dovolacieho súdu.

II.1 K namietanému porušeniu sťažovateľom označených práv rozsudkom okresného súdu sp. zn. 12 T 2/2014 z 23. apríla 2014 a uznesením krajského súdu sp. zn. 5 To 24/2014 z 2. júla 2014

Z čl. 127 ods. 1 ústavy vyplýva, že systém ústavnej ochrany základných práv a slobôd je rozdelený medzi všeobecné súdy a ústavný súd, pričom právomoc všeobecných súdov je ústavou založená primárne („... ak o ochrane týchto práv a slobôd nerozhoduje iný súd“) a právomoc ústavného súdu len subsidiárne, t.j. na princípe subsidiarity.

Z princípu subsidiarity vyplýva, že právomoc ústavného súdu poskytnúť ochranu základným právam a slobodám je daná iba vtedy, ak o ochrane týchto práv a slobôd nerozhodujú všeobecné súdy. Ústavný súd pri uplatňovaní svojej právomoci vychádza zo zásady, že ústava ukladá všeobecným súdom chrániť nielen zákonnosť, ale aj ústavnosť. Preto je právomoc ústavného súdu subsidiárna a nastupuje až vtedy, ak nie je daná právomoc všeobecných súdov (m. m. IV. ÚS 236/07). Ak ústavný súd pri predbežnom prerokovaní sťažnosti zistí, že sťažovateľ sa ochrany svojich základných práv alebo slobôd môže domôcť využitím jemu dostupných a účinných prostriedkov nápravy pred iným (všeobecným) súdom, musí takúto sťažnosť odmietnuť z dôvodu nedostatku právomoci na jej prerokovanie (m. m. IV. ÚS 115/07).

Proti napadnutému rozsudku okresného súdu mohol sťažovateľ podať odvolanie (čo aj využil), o ktorom bol oprávnený a aj povinný rozhodnúť krajský súd. Právomoc krajského súdu rozhodnúť o odvolaní sťažovateľa v danom prípade vylučuje právomoc ústavného súdu preskúmať napadnutý rozsudok okresného súdu. O odvolaní sťažovateľa proti napadnutému rozsudku okresného súdu rozhodol krajský súd napadnutým uznesením. Proti napadnutému uzneseniu krajského súdu mohol sťažovateľ podať dovolanie (čo aj využil), o ktorom bol oprávnený a aj povinný rozhodnúť najvyšší súd ako dovolací súd. Právomoc najvyššieho súdu rozhodnúť o dovolaní sťažovateľa vylučuje (vzhľadom na

princíp subsidiarity) právomoc ústavného súdu preskúmať v konaní podľa čl. 127 ods. 1 ústavy napadnuté uznesenie krajského súdu.

Vzhľadom na uvedené ústavný súd pri predbežnom prerokovaní sťažnosť v časti smerujúcej proti napadnutému rozsudku okresného súdu a napadnutému uzneseniu krajského súdu odmietol podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde pre nedostatok právomoci na jej prerokovanie.

II.2 K namietanému porušeniu sťažovateľom označených práv uznesením najvyššieho súdu sp. zn. 2 Tdo 69/2015 z 27. októbra 2015

Pri predbežnom prerokovaní tejto časti sťažnosti sa ústavný súd sústredil na posúdenie, či nie je zjavne neopodstatnená. Z § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde totiž vyplýva, že úlohou ústavného súdu pri predbežnom prerokovaní sťažnosti je tiež posúdiť, či táto nie je zjavne neopodstatnená. V súlade s konštantnou judikatúrou ústavného súdu o zjavne neopodstatnenú sťažnosť ide vtedy, keď namietaným postupom alebo namietaným rozhodnutím príslušného orgánu verejnej moci nemohlo dôjsť k porušeniu základného práva alebo slobody, ktoré označil sťažovateľ, a to buď pre nedostatok príčinnej súvislosti medzi označeným postupom alebo rozhodnutím príslušného orgánu verejnej moci a základným právom alebo slobodou, porušenie ktorých sa namietalo, prípadne z iných dôvodov. Za zjavne neopodstatnenú preto možno považovať sťažnosť, pri predbežnom prerokovaní ktorej ústavný súd nezistí žiadnu možnosť porušenia označeného základného práva alebo slobody, reálnosť ktorej by mohol posúdiť po jej prijatí na ďalšie konanie (I. ÚS 66/98, tiež napr. I. ÚS 4/00, II. ÚS 101/03, IV. ÚS 136/05, III. ÚS 198/07).

Ústavný súd ešte pred predbežným prerokovaním tejto časti sťažnosti považoval za potrebné poukázať aj na svoj ustálený právny názor, v zmysle ktorého vzhľadom na svoje ústavné postavenie vo veciach patriacich do právomoci všeobecných súdov nie je alternatívnou ani mimoriadnou opravnou inštitúciou (m. m. II. ÚS 1/95, II. ÚS 21/96). Preto nie je zásadne oprávnený preskúmať a posudzovať právne názory všeobecného súdu, ktoré ho pri výklade a uplatňovaní zákonov viedli k rozhodnutiu vo veci samej, ani preskúmať, či v konaní pred všeobecným súdom bol náležite zistený skutkový stav a aké

skutkové a právne závery zo skutkového stavu všeobecný súd vyvodil. Úloha ústavného súdu sa obmedzuje na kontrolu zlučiteľnosti účinkov takejto interpretácie a aplikácie s ústavou, prípadne medzinárodnými zmluvami o ľudských právach a základných slobodách. Do sféry pôsobnosti všeobecných súdov môže ústavný súd zasiahnuť len vtedy, ak by ich konanie alebo rozhodovanie bolo zjavne nedôvodné alebo arbitrárne, a tak z ústavného hľadiska neospravedliteľné a neudržateľné, a zároveň by malo za následok porušenie niektorého základného práva alebo slobody (m. m. I. ÚS 13/00, I. ÚS 139/02, III. ÚS 180/02 atď.). O svojvôli pri výklade alebo aplikácii zákonného predpisu všeobecným súdom by bolo možné uvažovať vtedy, ak by sa jeho názor natoľko odchýlil od znenia príslušných ustanovení, že by zásadne poprel ich účel a význam (napr. I. ÚS 115/02, I. ÚS 176/03).

Zo sťažnosti možno vyvodiť, že kľúčová námietka sťažovateľa spočíva v tom, že mu nebolo umožnené klásť vypočúvaným svedkom otázky, a to tak v prípravnom konaní, ako aj v konaní pred okresným súdom, čím malo byť zásadným spôsobom porušené jeho základné právo na obhajobu, t. j. podľa jeho názoru bol naplnený dovolací dôvod podľa § 371 ods. 1 písm. c) Trestného poriadku. Ak za týchto okolností najvyšší súd odmietol jeho dovolanie, porušil tým jeho ústavou a dohovorom garantované práva.

Z I. časti citovaného odôvodnenia napadnutého uznesenia dovolacieho súdu vyplýva, že najvyšší súd sa s kľúčovou námietkou sťažovateľa meritórne nezaoberal, keďže bol toho názoru, že túto námietku nevzniesol ani pred súdom prvého stupňa, ani pred odvolacím súdom, a preto nebolo možné na ňu v zmysle § 371 ods. 4 Trestného poriadku prihliadať.

Podľa § 371 ods. 4 Trestného poriadku dôvody podľa odseku 1 písm. a) až g) nemožno použiť, ak táto okolnosť bola tomu, kto podáva dovolanie, známa už v pôvodnom konaní a nenamietal ju najneskôr v konaní pred odvolacím súdom; to neplatí, ak dovolanie podáva minister spravodlivosti. Podnet podľa odseku 3 nemožno použiť na podanie dovolania, ak ho podala osoba uvedená v § 369 ods. 2 alebo 5, namietaná okolnosť bola tejto osobe známa už v pôvodnom konaní a nebola namietaná najneskôr v konaní pred odvolacím súdom.

Sťažovateľ tvrdí, že skutkové tvrdenie najvyššieho súdu, podľa ktorého v konaní pred okresným súdom nenamietal, že mu nebolo umožnené klásť vypočúvaným svedkom otázky, nezodpovedá pravde. Sťažovateľ však bližšie nešpecifikuje, kedy na hlavnom pojednávaní túto skutočnosť namietal, resp. akým podaním, či už v rámci prípravného konania, alebo konania na okresnom súde. Z napadnutého rozsudku okresného súdu ani z napadnutého uznesenia krajského súdu (ktoré si ústavný súd na účely predbežného prerokovania sťažnosti zabezpečil, keďže ho sťažovateľ k sťažnosti nepriložil, hoci mu to ukladá zákon o ústavnom súde) nevyplýva, že by sťažovateľ túto námietku uplatnil.

Vychádzajúc z uvedeného, sa analyzovaný záver najvyššieho súdu o tom, že na kľúčovú námietku sťažovateľa nemožno prihliadať vzhľadom na to, že ju neuplatnil v predchádzajúcich štádiách trestného konania, javí z ústavného hľadiska ako akceptovateľný a udržateľný, čo už samo osebe zakladá dôvod na odmietnutie tejto časti sťažnosti podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde ako zjavne neopodstatnenej.

Napriek uvedenému ústavný súd považoval za vhodné vyjadriť sa ku kľúčovej námietke sťažovateľa aj podrobnejšie. V tejto súvislosti ústavný súd poukazuje na § 213 ods. 1 Trestného poriadku, podľa ktorého policajt môže povoliť účasť obvineného na vyšetrovacích úkonoch a umožniť mu klásť vypočúvaným svedkom otázky. Postupuje tak najmä vtedy, ak obvinený nemá obhajcu a úkon spočíva vo výsluchu svedka, pri ktorom je dôvodný predpoklad, že ho nebude možné vykonať v konaní pred súdom, iba ak by zabezpečovanie jeho prítomnosti alebo jeho prítomnosť mohli ohroziť vykonanie tohto úkonu.

Sťažovateľ bol stíhaný väzobne, pričom väzba začala plynúť 4. septembra 2013. Je zrejmé, že vzhľadom na väzobné stíhanie sťažovateľa bol daný dôvod povinnej obhajoby podľa § 37 ods. 1 písm. a) Trestného poriadku, pričom sťažovateľovi bol už v prípravnom konaní ustanovený obhajca () opatrením sp. zn. 0 Tp 20/2013 z 11. septembra 2013. Ústavný súd vychádza z predpokladu, že obhajca sťažovateľa mal možnosť zúčastniť sa na všetkých úkonoch prípravného konania vrátane výsluchov svedkov, a teda mal možnosť klásť im otázky. Ani v prípade, že by tento logický predpoklad nezodpovedal skutočnosti, by však sťažovateľom namietaná skutočnosť

nepostačovala na záver o zásadnom porušení jeho práva na obhajobu. Z napadnutého rozsudku okresného súdu, ako aj zo zápisníc z hlavného pojednávania konaného 12. marca 2014 a 23. apríla 2014, ktoré si ústavný súd zabezpečil na účely predbežného prerokovania sťažnosti, vyplýva, že svedkovia boli na hlavnom pojednávaní vypočutí (teda ich výpovede z prípravného konania nebolo potrebné čítať). Na hlavnom pojednávaní bol prítomný tak sťažovateľ, ako aj jeho obhajca [REDAKOVANÉ] a mali možnosť klásť vypočúvaným svedkom otázky. Zo zápisnice z hlavného pojednávania konaného 23. apríla 2014 navyše vyplýva, že sťažovateľ sa k spáchaniu skutku kladenému mu za vinu priznal. Vzhľadom na uvedené možno konštatovať, že kľúčová námietka sťažovateľa je celkom zjavne neopodstatnená.

Ústavný súd po preskúmaní napadnutého uznesenia najvyššieho súdu a dokumentácie, ktorú mal k dispozícii, dospel k záveru, že medzi napadnutým uznesením dovolacieho súdu a obsahom základných práv garantovaných ústavou a práv garantovaných dohovorom, ktorých vyslovenia porušenia sa sťažovateľ domáha, neexistuje taká príčinná súvislosť, na základe ktorej by po prípadnom prijatí sťažnosti na ďalšie konanie reálne mohol dospieť k záveru o ich porušení. Ústavný súd preto sťažnosť sťažovateľa v časti smerujúcej proti napadnutému uzneseniu najvyššieho súdu odmietol podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde ako zjavne neopodstatnenú.

Po odmietnutí sťažnosti ako celku bolo už bez právneho dôvodu zaoberať sa ďalšími návrhmi sťažovateľa.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 15. júna 2016